

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év december hó 3. napján tartott nyilvános ülésen meghozta a következő

ítéletet.

Az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt a vádlott ellen indított büntető ügyben a Pest Megyei Bíróság 23.B.89/2008/11. számú ítéletét **megváltoztatja.**

A vádlott cselekményének törvényi felhívása helyesen Btk. 170. § (1) bekezdés és (6) bekezdés I. fordulata.

A szabadságvesztést fegyházban rendeli végrehajtani.

Egyebekben az elsőfokú ítéletet helybenhagyja.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s :

A Pest Megyei Bíróság a 2009. április 16. napján kihirdetett 23.B.89/2008/11. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki testi sértés büntetében (Btk.170.§ (1) bekezdés, (5) bekezdés I. fordulat), ezért őt mint többszörös visszaesőt 2 évi és 10 hónapi börtönbüntetésre, továbbá 3 évre a közügyek gyakorlásától eltiltásra ítélte. Az eljárás során bűnjelként rögzített vérgyanús szennyeződés lefoglalását megszüntette és azt megsemmisíteni rendelte. Kötelezte a vádlottat az eljárás során felmerült 75.576 Ft bűnügyi költség megfizetésére.

Az ekként kihirdetett ítélettel kapcsolatban az ügyész, a vádlott és védője egyaránt 3 napi gondolkodási időt tartott fenn, majd a Pest Megyei Főügyészség a törvényes határidőn belül az Nf.2880/2008/5. számú átiratában az ítéletet tudomásul vette, míg a vádlott és védője az ítélet ellen a büntetés enyhítése érdekében fellebbezést jelentett be.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.446/2009/1. számú átiratában a védelmi fellebbezést nem tartotta megalapozottnak. Kifejtette, hogy az elsőfokú bíróság a perrendi szabályok megtartásával folytatta le az eljárást, a szükséges bizonyítást felvette és a bizonyítékok értékelése alapján megalapozott ítéleti tényállást állapított meg. Indokolási kötelezettségének eleget tett és e körben részletesen kifejtette, hogy a sértett sérülésének mechanizmusa tekintetében miért nem fogadta el a vádlott védekezését és ezzel szemben milyen bizonyítékokat vett alapul. Az irányadó tényállás alapján okszerűen következett a vádlott bűnösségére és törvényesen minősítette a vádlott cselekményét is. A büntetés kiszabásánál figyelembe vehető bűnösségi körülményeket is teljes körűen sorolta fel, az alkalmazott fő- és mellékbüntetés így minden tekintetben megfelel a Btk.37.§-ban írt büntetési célok elérésre. Kifogásolta ugyanakkor, hogy a bíróság szükségtelenül alkalmazta a Btk.45.§ (2) bekezdését, amikor a törvényben előírtnál egyel enyhébb végrehajtási fokozatot határozott meg. Erre vonatkozóan indokolási kötelezettségének sem tett eleget. Megállapítható ugyanakkor, hogy az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazásának törvényi előfeltételei a vádlottnál nem állnak fenn. Indítványozta, hogy a Fővárosi Ítéltábla a megyei bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján változtassa meg, a szabadságvesztés végrehajtási fokozatául a fegyházat jelölje ki, egyebekben az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

A nyilvános ülésen tartott perbeszédében a védő az enyhítésre irányuló fellebbezését fenntartotta, a tényállást és a minősítést nem vitatta. Utalt arra, hogy az elsőfokú ítélet tényállásában az szerepel, hogy a vádlott közepes- nagy erővel szúrta meg a sértettet, erre azonban nincs adat, a szakértői vélemény is azt állapította meg, hogy a szúrás közepes erővel történt. Álláspontja szerint arra sem merült fel adat, hogy a vádlottat az eredmény tekintetében szándékosság vezette volna. A büntetés kiszabását megalapozó bűnösségi körülményekkel kapcsolatosan a védő hiányolta, hogy a megyei bíróság a bűnösség alacsonyabb fokát nem hívta fel enyhítő körülményként. A vádlott ugyanis eshetőlegesen szándékkal valósította meg a bűncselekményét, ez pedig enyhébb megítélés alá esik. Az életveszély csak közvetett volt, a bíróság ezt a körülményt sem értékelte enyhítőként. Kifogásolta azt is, hogy a sértett kitartó, provokatív magatartását az elsőfokú bíróság nem értékelte az enyhítő körülmények körében. A súlyosító körülmények közül viszont indítványozta az elszaporodottságra történő utalást mellőzni, figyelemmel az ügy egyedi voltára. Ugyanígy a maradandó fogyatékoság bekövetkezése sem róható a vádlott terhére, mivel az a sértett egyedi fizikális sajátossága miatt következett be. A kifejtettek figyelemmel a büntetés enyhítését indítványozta.

A nyilvános ülésen a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség képviselője nem vett részt és nem vett részt azon a vádlott sem.

A bejelentett védői fellebbezés folytán a Fővárosi Ítéltábla az elsőfokú ítéletet és az azt megelőző bírósági eljárást a Be.348.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján teljes terjedelmében felülbírált. Ennek során a Pest Megyei Bíróság eljárását vizsgálva megállapította, hogy az az eljárási szabályokat maradéktalanul megtartotta, az ügyben rendelkezésére álló bizonyítékokat beszerezte, azokat értékelési körébe

vonva egyenként, és összességükben megvizsgálta és ezek egybevetése alapján lényegében a bizonyítékok és az iratok tartalmával egyezően állapította meg a tényállást. Indokolási kötelezettségének is eleget tett. Ugyanakkor a felülbírálat során az ítélet tábla megállapította, hogy a tényállás részben megalapozatlan, mert az hiányos, a vádlott előéletére vonatkozó adatokat nem teljes körűen tartalmazza, illetve ellentétes az iratok tartalmával is a vádlott által leadott szűrés erejét tekintve (Be.351.§ (2) bekezdés b./ és c./ pontjai). A részbeni megalapozatlanság azonban az iratok tartalma alapján kiküszöbölhető volt, ezért a Fővárosi Ítélet tábla a Be.352.§ (1) bekezdés a./ pontja alkalmazásával:

- a vádlott előéletére vonatkozó ítéleti ténymegállapítást (elsőfokú ítélet 3. oldal utolsó bekezdés) azzal egészíti ki, hogy: „a vádlottat a Nyíregyházi Városi Bíróság a 2001. szeptember 13. napján kihirdetett 21.Fk.3567/1999/9. számú ítéletével - a melyet a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Bíróság az 1.Fkf.23/2001. számú határozatával emelt jogerőre - folytatólagosan elkövetett zsarolás büntette (Btk.323.§ (1) bekezdés) és társtettesként elkövetett garázdaság büntette (Btk.271.§ (1), (2) bekezdés) miatt 8 hónapi fiatakorúak fogházában letöltendő szabadságvesztésre ítélte. A vádlott a büntetését 2003. szeptember 25-én kezdte meg és abból 2004. június 15. napján bocsátották feltételes szabadságra,
- az ítéleti tényállásból ugyanakkor mellőzi az ítélet 4. oldal 2. bekezdéséből a „nagy erővel” történő szűrást, ugyanis dr. Keller Éva ü. orvosszakértő szakvéleményében (nyomozati iratok 297. naplószám alatti szakvélemény 10. oldal 3. bekezdés) akként nyilatkozott, hogy a hasüreget megnyitó szúrt seb éllel, hegygel bíró eszköznek az eszköz hossz tengelyével párhuzamos közepes- nagy erő behatására a szövetek közé hatolás következtében alakult ki, ugyanakkor a tárgyaláson történt meghallgatása során (6. naplószám alatti tárgyalási jegyzőkönyv 10. oldal 2. bekezdése) a kiegészítő szakvéleményében ezt akként pontosította, hogy: „az erőbehatás közepes erejű lehetett”. A megyei bíróság ítéletének 8., illetve 9. oldalán a szakértői vélemény értékelésekor maga is azt az álláspontot alakította ki, hogy a sértett hasát ért szűrés közepes erejű volt, e tekintetben elfogadta az orvosszakértőnek a tárgyaláson előterjesztett szakvéleményét, így tehát a nagy erővel történő szűrés megállapításának nincs ténybeli alapja és az ellenkezik az iratok tartalmával is.
- Az elsőfokú ítélet 7. oldalának 1. bekezdésében tanú1. neve tévesen került feltüntetésre, ezért az a 7. oldal 1. bekezdését akként helyesbíti, hogy: „tanú2. és tanú3. vallomását erősítik az iratoknál lévő fényképmellékletek és videofelvételek adatai is”. Megállapítható ugyanis, hogy tanú 3. a nyomozati iratok 167-173. oldalain elfekvő tanúvallomása továbbá a bíróság iratok 11. sorszáma alatt elfekvő, 2009. április 16-i tárgyalási jegyzőkönyv 4., 5., és 6. oldalain rögzített tanúvallomása szerint határozottan állította, hogy a vádlott az utcán szúrta meg a sértettet, majd amikor a vádlott beszállt a tanú által vezetett gépkocsiba, azt mondta, hogy megszúrta a sértettet és ezt végig

ismételte a Budapestig tartó úton, közben sírt is. Tanú1. az iratokból megállapíthatóan más tartalmú vallomást tett, amelyet egyébként a bíróság az udvaron történtek vonatkozásában kirekesztett a bizonyítékok köréből (elsőfokú ítélet 7. oldal 2. bekezdés).

A fenti kiegészítéssel, illetve helyesbítéssel a tényállás már minden tekintetben megalapozott, az mentes a Be.351.§ (2) bekezdésében írt hiányosságoktól, ezért az irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

A megyei bíróság az irányadó tényállás alapján okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére és helytállóan állapította meg, hogy a vádlott a tényállásban írt magatartásával megvalósította a Btk.170.§ (1) bekezdésébe ütköző, de - helyesen - (6) bekezdésének I. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntettét. A felülbírálat során ugyanis észlelte a fellebbviteli bíróság, hogy a megyei bíróság tévesen jelölte meg a testi sértés büntette tekintetében a törvényhelyet a Btk.170.§ (1), (5) bekezdés I. fordulataként, ugyanis az időközben bekövetkezett jogszabályváltozásra tekintettel a törvényhely helyes megnevezése Btk.170.§ (1), (6) bekezdés I. fordulata, amelyet a fellebbviteli bíróság ekként helyesbített.

A megyei bíróság ítélete 9. oldalának utolsó 3 bekezdésében adott indokolást a vádlott cselekményének jogi minősítését illetően, amellyel a fellebbviteli bíróság is maradéktalanul egyetértett. Nem osztotta ugyanis a védőnek a bűnösség alacsonyabb fokára és a gondatlan elkövetésre vonatkozóan előterjesztett érvelését. A megyei bíróság helytállóan állapította meg, hogy a vádlott eshetőleg szándékkal valósította meg a cselekményét, ugyanis az általa használt eszközből - kés -, a támadott testrész jellegéből és a szúrás közepes erejéből megalapozottan vonható le az a következtetés, hogy a vádlott tudatának át kellett fognia, hogy azzal, hogy a sértettet a nála lévő késsel közepes erővel hasba szúrta, a sértettnek életveszélyes sérülést is okozhat. A vádlott ebbe belenyugodva valósította meg a cselekményét, azt követően a helyszínt elhagyta és teljes közömbösséget tanúsított a sértett állapota és további sorsa iránt. Ekként megállapítható, hogy a vádlott a sértettet szándékosan szúrta meg, amelynek eredményeként a sértettnél az életveszélyes állapot bekövetkezett. Erre figyelemmel sem a bűnösség alacsonyabb foka, sem pedig gondatlan elkövetés a javára nem állapítható meg.

Ugyancsak nem osztotta a fellebbviteli főügyészség átiratában foglalt azon álláspontot, mely szerint a vádlott cselekménye kísérleti szakban maradt volna és csak a szakszerű orvosi ellátásnak köszönhető, hogy súlyosabb eredmény nem következett be (BF.446/2009/1. számú átirat 2. oldal 1. bekezdés utolsó előtti mondat). Az előzőekben kifejtettek alapján ugyanis egyértelmű, hogy a vádlott nem az életveszélyt okozó testi sértés büntettének a kísérletét, hanem annak befejezett alakzatát valósította meg, így a fellebbviteli főügyészségnek a kísérletre történő utalása minden alapot nélkülöz.

A megyei bíróság a büntetés kiszabásánál irányadó bűnösségi körülményeket körültekintően és lényegében teljes körűen sorolta fel. A maradandó

fogyatékossgot eredményező testi sérülést okozó, többszörös visszaesői minőségén túl is több alkalommal büntetett vádlottal szemben a törvényi minimumot kevéssel meghaladó mértékű 2 évi és 10 hónapi szabadságvesztés és az ehhez igazodó 3 évi közügyektől eltiltás mellékbüntetés összehatásában ugyanis alkalmasnak mutatkozik a Btk.37.§-ban írt büntetési célok elérésére és mindenben megfelel a Btk.83.§-ban írt büntetés kiszabási elveknek. Annak enyhítésére az ítélőtábla lehetőséget nem látott.

A fellebbviteli bíróság nem osztotta a védőnek az enyhítő és súlyosító körülményekkel kapcsolatosan előterjesztett álláspontját. -a vádlott és a sértett a tényállásban írtak szerint kölcsönösen bántalmazták egymást, ekként mind a ketten a jogtalanság talaján álltak, ebből következően a védői érveléssel ellentétben a sértetti közrehatás a vádlott javára enyhítőként nem volt értékelhető. Ugyancsak nem osztotta a fellebbviteli bíróság azt a védői álláspontot, mely szerint az elszaporodottságot, illetőleg a maradandó fogyatékossg bekövetkeztét megelőzni kérte a súlyosító körülmények köréből. Helyesen értékelte ugyanis a megyei bíróság a vádlott terhére az élet és testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottságát, miután az utóbbi időben gyakoriak az elszámolási vitából, illetve egyéni sérelmekből eredő nézeteltéréseknek az élet- testi épség elleni támadással történő „megoldása”.

Helyesen értékelte továbbá a maradandó fogyatékossgot is súlyosító körülményként a megyei bíróság, ugyanis az orvosszakértő megállapította ennek tényét és az irányadó bírói gyakorlat szerint ezt a súlyosabb minősítés megállapítása esetén csupán súlyosító körülményként veszi figyelembe. E körben nincs jelentősége a sértett egyéni fizikális adottságainak, mivel az ide vezető okfolyamatot a vádlott bűncselekményt képező magatartása indította el és az ennek eredményeként jött létre.

A fellebbviteli bíróság megalapozottnak találta ugyanakkor a fellebbviteli főügyészsgnek a fegyház fokozat alkalmazására vonatkozó indítványát. E tekintetben az iratok alapján megállapítható volt, hogy a megyei bíróság előtt tartott perbeszédében az ügyész a vádlottal szemben végrehajtandó szabadságvesztés kiszabására és a Btk.43.§ a./ pontja szerinti börtönfokozat alkalmazására tett indítványt. Ezt az indítványt a megyei bíróság elfogadta és a Btk.45.§ (2) bekezdésére tekintettel az előírtnál eggyel enyhébb, börtön fokozatban rendelte végrehajtani a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztést. Erre vonatkozó indokolási kötelezettségének viszont nem tett eleget, így nem lehetett megállapítani, hogy milyen körülményeket vett figyelembe az enyhébb végrehajtási fokozat alkalmazásánál.

A Btk.42.§ (3) bekezdése értelmében fegyházban kell végrehajtani a 2 évi vagy ennél hosszabb tartamú szabadságvesztést, ha az elítélt többszörös visszaeső, vagy a bűncselekményt bünszervezetben követte el.

A Btk.45.§ (2) bekezdése értelmében a büntetés kiszabásánál irányadó körülményekre (83.§) - különösen az elkövető személyiségére és a bűncselekmény

indítékára - tekintettel a törvényben előírtnál eggyel szigorúbb, vagy enyhébb végrehajtási fokozat állapítható meg.

A jelen esetben megállapítható, hogy a vádlott többszörös visszaeső, aki a cselekményét vagyron elleni elszámolási vita során, ittas állapotban követte el, így nála olyan méltányolható körülmények nem állnak fenn, amelyek a Btk.45.§ (2) bekezdésében írtak alkalmazását lehetővé tennék. A fellebbviteli bíróság álláspontja szerint tehát tévedett a megyei bíróság, amikor alkalmazhatónak látta az eggyel enyhébb, a Btk.43.§ a./ pontja szerinti börtön végrehajtási fokozatot a vádlott javára. A fellebbviteli bíróság - a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészég indítványával egyezően - az elsőfokú ítéletet ezért etekintetben megváltoztatta és a vádlottal szemben egyébkénét helyes mértékben kiszabott szabadságvesztést büntetést fegyházban rendelte végrehajtani a Btk.42.§ (3) bekezdése alapján.

A megyei bíróság ítéletét tehát a Be.372.§ (1) bekezdése alkalmazásával a Fővárosi Ítéltábla az előzőekben írtak szerint megváltoztatta, míg az ítélet egyéb rendelkezéseit - mivel azok minden tekintetben törvényesek - a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Az ítélet ellen a Be.386.§ (1) bekezdésében foglaltak alapján további fellebbezésnek nincs helye.

Budapest, 2009. év december hó 3. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

Dr. Hildenbrand Róbert sk.
előadó bíró

Dr. Révész Tamásné sk.
bíró

A Pest Megyei Bíróság 23.B.89/2008/11. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 2.Bf.154/2009/7. számú ítéletében írt változtatással 2009. december 3. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált!

Budapest, 2009. év december hó 3. napján

Dr. Lassó Gábor sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

Hornyákné Sléder Ágnes
tisztviselő

